

[Gammelgaard]

Den tale, vi lige har hørt fra hr. Camre, var en traditionel socialdemokratisk tale, som vi har hørt den gang på gang under den nuværende regering. I stedet for at være medansvarlig og konstruktiv har socialdemokratiet valgt at føre en gold og isoleret tilværelse på oppositionsbænken. Herfra prøver partiet at foregøgle befolkningen, at firkloverregeringens økonomiske politik ikke har haft succes, og at udviklingen er uacceptabel. Det er ikke mærkeligt, at socialdemokraterne har svært ved at markere sig og ikke kan bortforklare det økonomiske opsving herhjemme. Såvel indenlandske som udenlandske statistikker viser, at Danmark er et af de lande, der klarer sig bedst.

Socialdemokraterne siger, at det er det internationale opsving, der gør, at det går så godt her i landet, men hvordan vil man så forklare, at Danmark ligger i spidsen med hensyn til positive økonomiske resultater?

Hr. Camre berørte specielt de svagt stillede i vort samfund. Hvordan gik det egentlig med arbejdsløsheden, mens vi havde socialdemokratiske regeringer? Hvordan går det nu? Er det ikke den mest sociale indsats, man overhovedet kan yde, at nedbringe arbejdsløsheden? Hvordan tror man egentlig det var gået med det danske ydelses- og serviceniveau, hvis ikke vi havde taget fat på at få orden i statsfinanserne og få orden i samfundsøkonomien? Så havde det været nødvendigt med langt mere vidtgående indgreb end dem, som den nuværende regering har gennemført, og som jo er meget, meget begrænsede på det sociale område – Danmark ligger fortsat langt foran de fleste andre lande hvad angår det sociale ydelses- og serviceniveau.

Regeringens politik til genopretning af dansk økonomi er baseret på 4 helt afgørende midler: offentlige besparelser, stram indkomstpøolitik, en fast kronekurs og offensiv erhvervsfremmepolitik. Denne økonomisk-politiske strategi har allerede givet mange positive resultater. De skal ikke ødelægges gennem en tilbagevenden til den politik, der blev ført før september 1982, og som i dag kommer til udtryk gennem socialdemokratiets ændringsforslag.

Med regeringens økonomiske politik er det lykkedes at nedbringe statsunderskuddet i år fra forventet 90 mia kr. til under det halve. Det skyldes ikke mindst det store rente-

fald på 7 procentpoint, der ud over at formindske statens renteudgifter også har givet sig udslag i den stigende økonomiske aktivitet. Således vil erhvervsinvesteringerne i år stige med 25 pct., og produktionen vil vokse hurtigere end i noget andet land i Europa bortset fra England.

De øgede investeringer og produktionen har haft en gavnlig effekt på beskæftigelsestallene. I år forventes arbejdsløsheden at falde med 5.000 og til næste år med yderligere over 10.000. Dermed nærmer vi os det niveau, som var gældende, da firkloverregeringen overtog ansvaret. Denne nedgang i arbejdsløsheden er desto mere bemærkelsesværdig, når man tager i betragtning, at nettotilgangen til arbejdsmarkedet har været markant stor i år, og at arbejdsløsheden steg med ikke mindre end 80.000 under hr. Anker Jørgensens to sidste regeringsår.

Det store økonomiske opsving har givet en midlertidig ugunstig udvikling på betalingsbalancen. Det er der ikke noget mærkeligt i. Det følger automatisk, når investeringerne og produktionen stiger. Derfor må vi i år regne med, at underskuddet stiger i forhold til sidste år, men allerede til næste år vil underskuddet igen falde. Da er lagrene nemlig blevet fyldt op og produktionen i fuld gang, så vi kan begynde at eksportere os ud af underskuddet. Man skal heller ikke glemme, at den direkte årsag til det store underskud er de store renteudgifter, som i år vil overstige selve underskuddet med 6 mia kr.

Forværringen i underskuddet fra 1983 til 1984 kan for en væsentlig dels vedkommende således forklare ved stigningen i renteudgifterne på 4 mia kr., men denne stigning i renteudgifterne illustrerer også til fulde, hvilken begrænsning i den politisk-økonomiske handlefrihed en så stor udlandsgæld lægger. 20 års konstant underskud på betalingsbalancen forbliver ikke ustraffet og stiller selvfølgelig krav til den økonomiske politik. Det er derfor nødvendigt, at betalingsbalanceudviklingen følges nøje, og at de nødvendige indgreb bliver foretaget, hvis det viser sig, at betalingsbalancen udvikler sig i en negativ retning på grund af øget privatforbrug.

De socialdemokratiske ændringsforslag til finansloven viser med al tydelighed, hvad det er for et alternativ, der er til firkloverregeringens genopretningspolitik. Alternativet består i en tilbagevenden til den letsindige og løse